

Reglerne i almindelig lov om arbejdstilsynet, arbejdsrådet, arbejderbeskyttelsesfondet og om straf er fælles for alle tre love (handels- og kontorloven § 25 og landbrugsloven § 24).

I forslaget til ny lov har man tilstræbt så vidt muligt at undgå i loven at angive forskellig dækningsgrad i forhold til forskellige grupper af beskæftigede. Derved har man også kunnet erstatte den hidtidige opsplitning i tre love til fordel for en stærkt forenklet enhedslov. Dette indebærer, som det fremgår af foranstående, navnlig en betydelig udvidelse af området for arbejderbeskyttelse inden for landbrug, skovbrug og gartneri.

Nødvendige forskelle i måden at gennemføre lovens retningslinjer på i forskellige fag og arbejdsområder må i almindelighed udformes i administrative detaljeregler under medvirken af arbejdsmarkedets parter.

Kapitel 2 handler om *virksomhedernes sikkerhedsarbejde*.

I overensstemmelse med lovens formål som angivet i § 1 er virksomhedernes sikkerhedsarbejde — dvs. virksomhedernes egen indsats for at skabe et sikkert og sundt arbejdsmiljø — som ovenfor nævnt udbygget som et centralt led i bestræbelserne heni mod et godt arbejdsmiljø. Herefter skal alle virksomheder indenfor lovens almindelige område have en form for sikkerhedsarbejde.

Bestemmelsen i § 13 om bedriftssundhedstjeneste tilsigter en væsentlig nyskabelse til udvikling af en bredere indsats for et bedre arbejdsmiljø.

Kapitel 3 indfører som noget nyt bestemmelser om *branchesikkerhedsråd*.

Mellem arbejdsmarkedets organisationer er der udviklet et samarbejde om arbejderbeskyttelses-spørgsmål. Dette samarbejde har fundet sted dels i arbejdsrådet, dels i regulativudvalg i henhold til almindelig lov § 10, dels under andre ulovbestemte former og har således på organisationsplan modsvaret det samarbejde om sikkerhed og sundhed inden for virksomhederne, som først blev lagt i mere faste rammer ved bekendtgørelse nr. 203 af 12. juni 1958 om sikkerhedstjeneste, og som senere er udbygget ved lov nr. 216 af 19. maj 1971 og lov nr. 153 af 31. marts 1973.

Med den udvikling, som finder sted inden for arbejdsmarkedets organisationer, må det forudses, at også organisationernes samarbejde om arbejdsmiljøspørgsmål vil blive udbygget og vil søge mere faste former.

Der gives derfor i kapitel 3 (§ 14) arbejdsministeren adgang til at godkende repræsentativt sammensatte branchesikkerhedsråd, der oprettes for at løse

sikkerheds- og sundhedsproblemer, jfr. 2. led i lovens formålsparagraf. Til sådanne branchesikkerhedsråd skal arbejdsministeren kunne bevilge tilskud af statskassen til konsulenttjeneste.

Som en naturlig følge af, at forslaget til lov om arbejdsmiljø placerer virksomhedernes egen indsats på det arbejdsmiljømæssige område centralt, handler kapitel 4 om, hvad henholdsvis *arbejdsgiveren, arbejdslederne og de ansatte* skal sørge for med henblik på, at arbejdsforholdene sikkerheds- og sundhedsmæssigt er fuldt forsvarlige.

Hertil knytter sig regler om de pligter, der påhviler bl. a. *leverandører, bygherrer og planlæggere*. Reglerne om leverandører m. fl. er ajourført i forhold til den gældende lovgivning, reglerne om pligter for planlæggere er nye. Dette er udtryk for ønske om at få forebygget uheldige arbejdsmiljøforhold på det tidligst mulige stadium.

Dette hovedhensyn præger også kapitlerne 5-8, der omhandler *de materielle arbejdsmiljøbestemmelser*. De arbejdsmiljømæssige hensyn skal tilgodeses ikke blot under arbejdet, men allerede fra det tidspunkt, da arbejdet planlægges og tilrettelægges (kap. 5, § 38), og indtil arbejdsprocessen er afsluttet. Disse hensyn skal også præge indretning af arbejdssted (kap. 6, § 42) og af tekniske hjælpemidler f. eks. maskiner (kap. 7, § 45). Stoffer og materialer omhandles i kap. 8. For så vidt angår arbejdets udførelse, arbejdsstedets indretning og tekniske hjælpemidler skal der kunne gives regler om, at projekter og planer skal forelægges for arbejdstilsynet til udtalelse eller godkendelse før deres iværksættelse.

I kapitel 9 om *hviletid og fridøgn* findes den ene hovedregel i § 50, der giver de ansatte en sammenhængende hvileperiode på mindst 11 timer i hvert døgn. Hermed gøres den regel, der har været gældende inden for store dele af almindelig lovs og handels- og kontorlovens område, almindeligt gældende, hvilket får betydning for bl. a. landbruget og offentlige serviceområder, jfr. de specielle bemærkninger.

Den anden hovedregel fastsætter et ugentligt fridøgn. Forslaget opretholder ikke det forbud mod søn- og helligdagsarbejde — suppleret med undtagelser og dispensationsmuligheder — som findes i almindelig lov og handels- og kontorloven. Uden for landbrug og gartneri skal fridøgnet dog så vidt muligt falde på søndage.

I kapitel 10 om *unge under 18 år* forhøjes lavalderen for erhvervsarbejde fra 14 til 15 år, og dette forbud imod børns erhvervsarbejde gøres i princippet også gældende inden for landbrug og gartneri. Arbejdsministeren skal dog kunne fastsætte regler om, i hvilket omfang unge under lavalderen kan